

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/49/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200095
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2018200095.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a zo sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Milana Moravu v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): G. E., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX Q., XXX XX, zastúpený advokátkou JUDr. Helenou Čerešňovou, Horné predmestie 261/16, 900 21 Svätý Jur, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100329411/2018 zo dňa 08.02.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/35/2018-117 zo dňa 16. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/35/2018-117 zo dňa 16. januára 2019 z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok („SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 100329411/2018 zo dňa 08.02.2018, ktorým Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 102184010/2017 zo dňa 16.10.2017.

2. Rozhodnutím č. 102184010/2017 zo dňa 16.10.2017 Daňový úrad Trnava podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku vyrubil daňovému subjektu rozdiel dane v sume 285 665,20 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2009 s tým, že žalobca ako daňový subjekt porušil § 49, § 51, § 11 a § 43 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Správca dane neuznal odpočítanie dane z dodávateľských faktúr vystavených spoločnosťami Jtrade s.r.o., Ostwerke s.r.o., a taktiež neuznanie oslobodenia od dane za intrakomunitárne dodanie tovaru žalobcom deklarovanému odberateľovi Lannes IMC s.r.o. so sídlom v Brne, Česká republika. Na základe výsledkov vykonanej daňovej kontroly,

zosumarizovaných v protokole č. 9214401/5/4224621/2013/Váv zo dňa 17.09.2013 v znení dodatku k protokolu zo dňa 23.10.2013 a na základe doplneného daňového konania konštatoval, že nebolo preukázané nadobudnutie tovaru (dodávky bravčového mäsa, prevažne bravčové polovičky) od dodávateľov deklarovaných na faktúrach, na základe ktorých si žalobca uplatňoval odpočítanie dane na vstupe a rovnako nebolo preukázané dodanie tovaru od žalobcu obchodnej spoločnosti Lannes IMC s.r.o. do Českej republiky. Správca dane po vykonanom a doplnenom dokazovaní skonštatoval, že obchodné transakcie deklarované vo faktúrach predložených žalobcom ku kontrole za január - december 2009 sa neuskutočnili, a preto dodávateľom spoločnostiam Jtrade s.r.o., Ostwerke s.r.o. nevznikla daňová povinnosť z dodania tovaru v súlade s § 19 zák. č. 222/2004 Z. z. a kontrolovanému daňovému subjektu nevzniklo právo na odpočítanie dane z faktúr od deklarovaných dodávateľov podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z.

3. Správca dane na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že k zdaniteľným plneniam dodávok tovaru došlo priamo medzi zahraničným dodávateľom tovaru a daňovým subjektom. Daňový subjekt porušil § 11 zákona č. 222/2004 Z. z. tým, že nepriznal za nadobudnutie tovaru daň v tuzemsku z iného členského štátu vo výške aká bola zistená v priebehu daňovej kontroly, preto bol povinný podľa § 69 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. zaplatiť daň za zdaňovacie obdobie november 2009 v prípade dodávok tovaru od českých dodávateľov spoločností Tešínske jatky, s.r.o. (predtým MASOCENTRUM CZ s.r.o.), MAKOVEC a.s. a Jatky Moravský Krumlov, spol. s r.o. v sadzbe 19%.

4. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že spornou otázkou medzi účastníkmi konania bolo dodanie uvedeného tovaru na faktúrach deklarovanými dodávateľmi t. j. spoločnosťami Jtrade s.r.o., Ostwerke s.r.o. a GOLEM GROUP s.r.o. Podstatnou žalobnou námietkou, s ktorou sa krajský súd vypořádaval bolo rozloženie dôkazného bremena, ktoré žalobca tvrdil, že v plnom rozsahu vyčerpал, a tvrdenie žalobcu, že konajúce orgány verejnej správy nedostatočne zistili skutkový stav vecí, keď nevykonali potrebné dôkazy, konkrétne vo vzťahu k spornej výpovedi P. B. Krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/56/2016 zo dňa 03.07.2017 vo veci rovnakých účastníkov, kde najvyšší súd konštatoval, že žalobca jednoznačne neuniesol dôkazné bremeno a nevyvrátil tak dôvodné pochybnosti správcu dane o reálnosti deklarovaných zdaniteľných plnení. K nevypočutiu svedka P. P. krajský súd uviedol, že mal obsahom administratívneho spisu preukázané, že správca dane niekoľko krát predvolal túto osobu a taktiež požiadal o jej predvedenie, ktoré však bolo neúspešné. Avšak rovnako podotkol, že je na správcovi dane vykonávaním dokazovania a jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii (§ 3 ods. 2 daňového poriadku v spojení s § 24 ods. 2 až 5 citovaného zákona) s tým, že v rámci dokazovania sa v daňovom konaní uplatňuje prejednávacia, nie vyhľadávacia zásada.

5. Krajský súd považoval dokazovanie doplnené správcou dane za dostatočné na prijatie záveru, že reálnosť dodania tovaru žalobcovi deklarovanými dodávateľmi nebola doplneným preverovaním potvrdená, práve naopak, bola podstatným spôsobom spochybnená. Poukázal na to, že účelom správy daní, ako aj účelom kontroly oprávnenosti uplatneného odpočtu dane, je preverenie tvrdení deklarovaných platiteľmi dane prostredníctvom nimi predkladanými daňovými dokladmi, pričom dôkazné bremeno vo vzťahu k pravdivosti a vierohodnosti vedenej účtovnej evidencie zaťažuje platiteľov DPH (§ 24 ods. 1 písm. c/ daňového poriadku). Krajský súd mal z výpovedí svedkov a žalovaného za preukázané, že obchody s tovarmi neboli reálne uskutočnené deklarovaným spôsobom, a to predovšetkým v osobe dodávateľa, čo je podstatná hmotnoprávna podmienka na uznanie odpočtu dane. Uviedol, že v sporných prípadoch išlo len o fiktívne fakturačné obchody, predmetom obchodu bolo dodanie toho istého bravčového mäsa, s dodaním ktorého sa viazala len jedna preprava, čo založilo odôvodnený záver, že pohyb tovaru sa uskutočnil priamo od prvého dodávateľa z EÚ (Českej republiky - Tešínske jatky, s.r.o. (dodávateľ Jtrade s.r.o.), MAKOVEC a.s., Jatky Moravský Krumlov, spol. s r.o. (Ostwerke s.r.o.), pričom vo vzťahu k spoločnosti GOLEM GROUP s.r.o. ani nebol z dôvodu nedostupnosti účtovníctva tejto spoločnosti zistený dodávateľ) k žalobcovi, ako poslednému odberateľovi, kde preprava preukázateľne skončila, pričom túto skutočnosť tvrdil aj sám žalobca.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd považoval za postup správcu dane za správny, keď aplikoval ustanovenie § 3 ods. 6 daňového poriadku. Podľa názoru krajského súdu účelom opísaných reťazových obchodov bolo získanie daňovej výhody, na ktorú by žalobca v prípade, ak by mu tovar fakturovali dodávatelia z Českej republiky, nemal nárok.

6. Krajský súd sa stotožnil s argumentáciou daňových orgánov o objektívne sa javiacej sledovanej výhode vo vzťahu k štátnemu rozpočtu prostredníctvom umelo vytvorených obchodných reťazcov. Tá spočívala v tom, že pokiaľ by žalobca dovážal mäso priamo od dodávateľa z Českej republiky, ktorého intrakomunitárne dodanie tovaru do členského štátu EÚ bolo oslobodené od dane, bol povinný platiť daň správcovi dane pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 69 ods. 6 zák. č. 222/2004 Z. z., a to ako platiteľ dane nadobúdajúci tovar v tuzemsku z iného členského štátu od osoby identifikovanej pre daň v inom členskom štáte (v danom prípade v Českej republike), pričom by si v tom istom zdaňovacom období za splnenia podmienok podľa § 49 a § 51 zák. č. 222/2004 Z. z. uplatnil odpočítanie dane, čím by sa tieto dve položky vynulovali a zo štátneho rozpočtu by neinkasoval nič. Naproti tomu, pokiaľ sa žalobca na základe vytvoreného obchodného reťazca, v danom prípade bez naplnenia ekonomického účelu obchodných káuz (len formálne bez reálneho obsahu), stal odberateľom toho istého tovaru v tuzemsku od dodávateľa registrovaného ako platcu DPH v Slovenskej republike, išlo o dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, teda za nadobudnutie toho istého tovaru žalobca platil na vstupe DPH dodávateľovi, pričom za splnenia podmienok podľa § 49 a § 51 zák. č. 222/2004 Z. z., mal žalobca právo na uplatnenie odpočítania tejto zaplatenej dane. Vo svetle uvedených okolností považoval krajský súd snahu vsunúť medzi priameho českého dodávateľa žalobcu a samotného žalobcu ďalší tuzemský subjekt, hoci reálne na obchode sa nepodieľajúci, ako jasné smerovanie k získaniu výhody odpočtu DPH, hoci reálne sa plnenie uskutočňovalo medzi prvotným a konečným subjektom v umelo vytvorenom reťazci.

7. Ďalej krajský súd podotkol, že nárok žalobcu nemôže byť predmetom súdnej ochrany, keďže z formálne preukazovaného tuzemského nadobudnutia tovaru, navyše podnikateľsky a ekonomicky bezúčelnej činnosti žalobcu, vyplývala snaha splniť len formálne podmienky na uplatnenie odpočtu DPH zaplatenej za nadobudnutie tovaru od tuzemského dodávateľa (Jtrade s.r.o., Ostwerke s.r.o., GOLEM GROUP s.r.o.), hoci išlo o tovar, ktorý v skutočnosti priamo žalobca odoberal od svojho osvedčeného dodávateľa registrovaného na DPH v Českej republike.

8. Krajský súd v ďalšom konštatoval, že za daných okolností prípadu nebolo možné prisvedčiť požiadavke žalobcu na uznanie ním uplatneného nároku na odpočítanie DPH, zaplatenej za kúpu predmetného tovaru, ktorého dodanie deklaroványmi dodávateľmi (Jtrade s.r.o., Ostwerke s.r.o., GOLEM GROUP s.r.o.) sa nepodarilo preukázať, ba naopak, objektívnymi dôkazmi bolo preukázané dodanie tovaru priamo českým dodávateľom žalobcu (minimálne v prípade dodávateľa Jtrade s.r.o.). Argumentácia svedčiaca právu na odpočet dane nemôže vychádzať len z priamočiareho jazykového výkladu ustanovení § 8 ods. 1 písm. a), resp. § 9, § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z., ale je potrebné vo vzájomných súvislostiach s využitím teleologického a systematického výkladu prihliadnúť i na základné princípy, na ktorých je výber dane z pridanej hodnoty postavený. Taktiež je plne v dispozícii daňového subjektu, zabezpečiť si potrebné doklady za účelom minimalizácie rizika, že mu v budúcnosti nebude z dôvodu dôkaznej núdze priznané právo na odpočítanie dane, tak ako v danom prípade. Podmienky vzniku nároku na odpočet dane podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet, pričom ich nespĺnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje), ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu, a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie.

9. Záverom krajský súd uviedol, že správca dane aplikujúci zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 Daňového poriadku, s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, vykonal rozsiahle dokazovanie. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zák. č.

222/2004 Z. z. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení v rámci preverovania obchodného reťazca u dodávateľov žalobcu, absentuje reálny základ čo do tvrdených dodávateľov tovaru, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené objektívne pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení, na základe ktorých si žalobca uplatnil právo na nadmerný odpočet, ako i o vierohodnosti účtovnej evidencie vedenej žalobcom (§ 24 ods. 1 Daňového poriadku). V prípade žalobcu došlo nielen k neuznaniu práva na odpočítanie dane z vyššie uvedených dôvodov, ale aj k vyrubeniu dane podľa § 69 ods. 1 a ods. 6 zák. č. 222/2004 Z. z. Keďže žalobca vyrubenie dane v tomto rozsahu nenamietal, správny súd s poukazom na svoju viazanosť rozsahom a dôvodmi správnej žaloby, oprávnenosť vyrubenia dane v tomto rozsahu neposudzoval.

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ zastúpený advokátom včas kasačnú sťažnosť. Navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal rozhodnutiami Najvyššieho súdu a Súdneho dvora Európskej Únie (ďalej len „Súdny dvor“), na ktoré poukazoval v žalobe. Ide o rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/1/2011, rozsudky Súdneho dvora C-285/11, C-80/11-C-142/11, C-255/02.

12. Sťažovateľ ďalej namietal, že v napadnutých rozhodnutiach pretrváva porušenie ustanovení hmotného práva. Poukázal pritom na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/232/2014 zo dňa 12.10.2016, ktorým bolo zrušené pôvodné rozhodnutie žalovaného s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/231/2014 zo dňa 12.10.2016, v ktorom krajský súd uviedol, že „pokiaľ žalovaný pri dokazovaní neobjasní zjavné nezrovnalosti vo výpovediach svedkov P. P., X. Q. a J. J., potom skutočnosť rozhodujúce pre stanovenia daňovej povinnosti neboli zistené čo najúplnejšie“. Sťažovateľ namietal, že tieto osoby vypočuté neboli, teda pretrváva porušenie § 24 ods. 2 Daňového poriadku a krajský súd porušil svoju povinnosť podľa § 139 ods. 2 SSP.

13. Sťažovateľa mal za to, že v napadnutom rozsudku krajského súdu pretrváva selektívny prístup k dôkazom, ktorého sa dopustil aj žalovaný, keď neuznal ako dôkaz svedecké výpovede zamestnancov sťažovateľa, čím došlo k nesprávnej aplikácii § 24 ods. 4 Daňového poriadku a porušeniu § 3 ods. 3 Daňového poriadku, a teda súd vec nesprávne právne posúdil. Rovnako bola podľa sťažovateľa nesprávne právne posúdená aj svedecká výpoveď P. B., na ktorej boli založené napadnuté rozhodnutia, ako aj rozsudok krajského súdu nakoľko táto podľa sťažovateľa nebola spôsobilá prispieť k náležitému objasneniu veci, teda s poukazom na § 24 ods. 4 Daňového poriadku jeho výpoveď nie je dôkazom.

14. Sťažovateľ tvrdil, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci čo sa týka dôkazného bremena sťažovateľa, keď nerespektoval jeho zákonné možnosti čo do získania dôkazu, s konkrétnou námietkou sťažovateľa sa podľa jeho názoru vysporiadal vágnym a nepresvedčivým konštatovaním, že sťažovateľ mal zabezpečiť dostatočný počet dôkazov, aby predišiel dôkaznej núdzi, pričom nekonkretizoval, aké dôkazy má na mysli okrem tých, ktoré má v zmysle zákonných povinností sťažovateľ k dispozícii, čím porušil právo sťažovateľa na presvedčivé odôvodnenie rozsudku podľa § 139 ods. 2 S.s.p. Krajský súd pritom neprihliadol na judikatúru, z ktorej jednoznačne vyplýva výklad ustanovení vnútroštátnej legislatívy ako únieového práva pre oblasť DPH, v zmysle ktorých nie je možné od sťažovateľa požadovať predkladanie dôkazov nad rámec jeho zákonných možností dôkaz obstať.

15. Podľa názoru sťažovateľa dodávateľia uvedení na faktúrach ako obchodníci dodali sťažovateľovi tovar, ku ktorému sa zaviazali kúpnu zmluvou, umožnili mu nakladať s tovarom ako vlastníkov, čím bola naplnená podmienka dodania tovaru podľa § 8 zák. č. 222/2004 Z. z. a ekonomického účelu obchodu podľa § 3 ods. 6 zák. č. 222/2004 Z. z. Zo žiadneho ustanovenia platnej legislatívy podľa sťažovateľa nevyplýva, že nárok na odpočet dane je determinovaný spôsobom prepravy tovaru, nie je smerodajné, akým vozidlom bol tovar prepravený, a preto krajský súd vec nesprávne práve posúdil. Keďže krajský súd dospel k záveru, že obchod bol len fiktívny a to len preto, že tovar bol prepravený z Českej republiky jednou prepravou priamo k sťažovateľovi, potom súd ignoroval činnosť obchodníkov

ako hospodársku (ekonomickú) činnosť, ignoroval existenciu a naplnenie znakov klasickej kúpnej zmluvy a ako smerodajnú uviedol práve tú okolnosť, ktorá je pre posúdenie ekonomickej činnosti irelevantná (viď C-80/11 a 142/11) potom dospel krajský súd k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Krajský súd sa podľa sťažovateľa v napadnutom rozsudku sústredil výlučne na možnú daňovú výhodu sťažovateľa. S poukazom na C-255/02 (Halifax) je však potrebné, aby súd preukázal, že hlavným cieľom a vôľou sťažovateľa bolo získanie daňovej výhody, nepostačuje len nepodložené konštatovanie. Podľa sťažovateľa bolo naopak preukázané, že zaplatil kúpnu cenu vrátane DPH svojim dodávateľom uvedeným vo faktúrach a títo prijatú DPH neodviedli, čo však sťažovateľ nevedel a ani ho to nemuselo zaujímať. Preto zjavne v prejednávanej veci nejde o úmysel sťažovateľa získať daňovú výhodu, ale o nekalú činnosť neznámych tretích subjektov, ktoré neodviedli splatnú DPH a vybratú od sťažovateľa v rámci kúpnej ceny. Sťažovateľ však týmto nemôže byť dotknutý a to s poukazom na rozsudok C-285/11. Podľa názoru sťažovateľa jeho obozretnosť bola dostatočná a primeraná.

16. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že krajský súd napriek sťažovateľovým tvrdeniam o tom, že v mene spoločnosti Jtrade, s. r. o. vystupoval P. P. (čo potvrdili viacerí svedkovia) sa obmedzil len na konštatovanie, že P. P. nebol konateľom a na základe uvedeného poprel relevanciu vzniknutých záväzkových vzťahov. Uvedené však nemôže obstať, a to vzhľadom na množstvo právnych dôvodov, na základe ktorých môže obchodnú spoločnosť zastupovať aj iná osoba ako konateľ, pričom titul takéhoto konania nemusí mať písomnú formu. Toto platí aj pre osobu F. A., ktorý bol splnomocneným zástupcom spoločnosti Jtrade, s. r. o. Splnomocnenie mu udelil pán P. P. v čase kedy bol konateľom spoločnosti, pričom splnomocnenie zánikom funkcie konateľa nezaniká. Krajský súd napriek tomu, že to sťažovateľ namietal, sa žiadnym spôsobom nezaoberal tým, kto a za akú spoločnosť uhrádzal spoločnosti Tešínske Jatky tovar dodávaný spoločnosti Jtrade, s. r. o. a zároveň je zrejmé, že Tešínske Jatky dostala za tovar riadne zaplatené, ale ani náznakom nebolo naznačené ničo ešte preukázané, že by tovar uhrádzal tejto spoločnosti sťažovateľ.

17. Sťažovateľ uviedol, že bol preukázaný aj reálny obsah dodávateľsko - odberateľských vzťahov medzi Ostwerke s. r. o. a sťažovateľom, teda bolo preukázané dodanie tovaru, potvrdená osoba dodávajúceho aj odberateľa a zaplatenie kúpnej ceny. S poukazom na rozsudok C-255/02 bola spoločnosť Ostwerke s. r. o. obchodníkom vykonávajúcim hospodársku činnosť a teda je platiteľom dane. Závery krajského súdu v napadnutom rozsudku považuje sťažovateľ za nesprávne a sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, pretože súd dospel k záveru, že dodávateľsko - odberateľský vzťah vznikol medzi Tešínskymi Jatkami a sťažovateľom.

18. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 03.05.2019 s tým, že vzhľadom na to, že sťažovateľ zotrval na argumentácii uvedenej v žalobe, žalovaný zotrváva na svojom žalobou napadnutom rozhodnutí a na podanom vyjadrení k žalobe. Žalovaný sa stotožnil s právnym posúdením veci v napadnutom rozsudku krajského súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol potvrdiť.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

20. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 102184010/2017 zo dňa 16.10.2017, ktorým bol podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku vyrubený daňovému subjektu rozdiel dane v sume 285 665,20 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2009.

21. Kasačný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už opakovane riešil spor týkajúci sa rovnakých účastníkov konania, v ktorom krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa z obdobných dôvodov.

22. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku

Krajského súdu v Trnave potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku vzhľadom na to, že predmetná kasačná sťažnosť neobsahuje žiadne nové skutočnosti, právne významné pre uvedené konanie, s ktorými by sa krajský súd v rámci svojho konania nezaoberal.

23. Podľa § 464 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola aspoň v piatich prípadoch predmetom konania pred kasačným súdom na základe skoršej kasačnej sťažnosti podanej tým istým sťažovateľom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na svoje skoršie rozhodnutia, a ak sa v celom rozsahu stotožňuje s ich odôvodnením, ďalšie dôvody už nemusí uvádzať.

24. V prejednávanej veci je predmetom kasačného konania takmer totožný skutkový a právny stav, rozdiel je iba v označení mesiaca zdaňovacieho obdobia, ktorý bol predmetom konaní kasačného súdu a ním vydaných rozsudkov sp. zn. 1Sžfk/59/2019 zo dňa 25.08.2020, sp. zn. 5Sžfk/50/2019 zo dňa 02.06.2020, 4Sžfk/40/2019 zo dňa 4.11.2020, sp. zn. 1Sžfk/39/2019 zo dňa 25.08.2020, sp. zn. 6Sžfk/35/2019 zo dňa 21.04.2020, sp. zn. 8Sžfk/33/2019 zo dňa 18.06.2020. Kasačný súd sa s odôvodneniami týchto rozsudkov v celom rozsahu stotožňuje, poukazuje na ne a v zmysle § 464 ods. 2 SSP už ďalšie dôvody neuvádza.

25. Kasačný súd záverom konštatuje, že bolo nesporne povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy preukazujúce oprávnenosť jeho nároku na odpočet DPH. Existencia faktúry nepostačuje. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. Sťažovateľ počas daňovej kontroly neposkytol požadované informácie a vysvetlenia, ktoré by preukázali vecnú stránku reálnej existencie dokladov, čím nespĺnil povinnosť úzko spolupracovať so správcom dane a nepreukázal skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní a na preukázanie ktorých bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania. Za stavu, že žalobca nepreukázal skutočnú realizáciu zdaniteľných obchodov tak, ako je uvedené na faktúrach a doklady, ktoré predložil nemali takú výpovednú hodnotu, aby ich bolo možné použiť ako jednoznačný dôkaz o uskutočnení deklarovovaných zdaniteľných obchodov, nepreukázal splnenie podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 49 ods. 1 a 2 zák. č. 222/2004 Z. z. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca jednoznačne neunesol dôkazné bremeno a nevyvrátil tak dôvodné pochybnosti správcu dane o reálnosti deklarovovaných zdaniteľných plnení.

26. Kasačný súd poukazuje aj na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu meritorne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Navyše, s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

27. O trovách kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

28. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

